

„Danferen“

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danferen“ udkommer hvert Onsdag. Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Det kniber stadig med Bladsen, hvad der i øvrigt er meget glædeligt, men af den Grund maa vi lade Pastor A. Rasmussen vente paa Svar til næste Gang. Vi gemmer ligeledes nogle Bemærkninger til Fortsættelse af Udrykket: egenlig theologiske Diskussioner.

General-Postkonten.

Udvidelsen — Mæglingerygter — Kampen — Telegram om: Nyt Forligesforlag.

Ganske rigtig blev da Arbejdsgiverforeningens Trusel om den sidst omtalte Udvidelse af Lokouten iøvrigt Mandag d. 21. ubelukkede Arbejderne af de sidst omtalte Fog — og en tung og bitter Stemning greb Folk endnu stærkere end før, under hele den foregående Sommerkampagne. Flere af de ubelukkede Fog, som for Ets. Herrestræderne, vil selv oprette Værksteder og paa den Maade søge at holde Jordenes gangende, mens Vestrene have luftet. Slikt kan selvfølgelig ogsaa blive et foreløbigt Smæk for Vestrene.

Ogsaa de loindelige Herrestrædere i et Antal af ca. 3000 ere efter al Sandsynlighed blivne ubelukkede, idet Vestrene nu satte alle Hjelper til Side for dette ene: at føre Kampen til sejrrig Afslutning. Forunderligt nok ser der sig stadig et markant Sammenhold paa begge Sider. Der gaas ikke til Optøjer, kun et ganske enkelt Sted har der fundet lidt Uro Sted. Da nemlig Arbejderne ved Gæstestaden blev afstøvede, traadte 50 ikke-fagforeningsmedlemmer ind i de ledoutedes Arbejde. Og det vakte stor Harm og lidt Optøjer.

Ganske storslået var Cementarbejdernes Afstedtog, da de blev ubelukkede. Med et lille Musikkorps foran, til „Socialistmarschens“ og „Marseillaisens“ Toner drog hele Flokken af Sted, bærende Spæderne over Skuldrene. Et hundrede Hurra! manglede heller ikke. Den danske Arbejder har et virkelig sundt Humør.

Københavnerkampen har nærmest vist sig i de to Partiers Forsøg paa at paadutte hinanden Eftersiden for, at sidste Forlig brast. Ellers gaar det hele Landet over med Røder for og imod.

Et Rigtigt dukkede op om, at Ministeriet skulde med Konfessionspræsident Hering i Spidsen have indledt Forligsforsøg. Der kom et noget Dementi i „Berlingske“, men „Nationaltidende“ fastholder Rigtigets Sandhed.

Mens vi ikke ved noget om dette Forsøgs Arbejde eller Resultater — telegraferes der under 1. September til Chicago Record om et nyt Forligsforsøg, denne Gang direkte mellem de stridende Partiers Forretningsudvalg. I Fredags vedtog disse enstemmigt et Forligsgrundlag, og dette er nu gaaet videre til de tvende Partiers Repræsentantkab.

I følge Telegrammet skulde det saa forelægges de Generalforsamlinger Mandag d. 4. September.

Hvorvidt det Haab, man har knyttet til dette Forsøg, vil blive oplyst, skal den nærmeste Fremtid vise — Ellers er der næppe Mulighed for Lokoutens Ophevelse før ind i Oktober.

Nyt Telegram fra Jørgen Telegram af 4. Sept. fra København til „Skandinavian“, at Lokouten nu var sluttet og Arbejdet genoptages paa Torsdag. Foreløbig maa vi afvente næste Meddelelse. Thi det synes tvivlsomt, at man i København allerede skulde kunne være klar over Generalforsamlingernes Beslutninger, da disse dog næppe kunne sluttes før i Løbet af Natten mellem Mandag og Tirsdag. I saa Fald maatte Telegrammet være dateret d. 5. Sept. Ellers skulde man den Gang være blivne enige efter kort Forhandling?

Vi indsamler endnu til de ubelukkede Kvinder og Børn.

Fru Colville og den store irske Bækkelse 1859.

Det var i Aaret 1859, at der gik en saa magtig protestantisk Bækkelse over hele det nordlige Irland (Ulster), hvor Tusinder af Mennekesjæle baade søgte og fandt deres Frelser. Begyndelsen dertil, det første lille Sædelorn, blev lagt i 1857 af en Kvinde, Fru Colville, der blev det ringe Redskab i Herrens Haand til at „føre de mange til Redfærdighed“.

Hun havde allerede i et halvt Aarstid arbejdet i og omkring Ballinacorney, gjort Besøg i Hytterne og søgt at komme til at tale med Beboerne om deres Sjæls Frelse; men der var ingen aandelig Modtagelighed, Forbunden var for haard, og hun saa ikke de ringeste Frugter af sin Virksomhed.

Imidlertid var der en ung Mand ved Navn James W. Quilkin, som havde hørt Tale om hendes Husbesøg. Han var streng Calvinist og frygtede derfor for, at Fru Colville — der ikke var Calvinist — skulde udbrede Vranglærdomme blandt Befolkningen. Ved et Theaterskab, hvor han var sammen med hende, begyndte han at eksaminere hende, „Er De Calvinist, Fru Colville?“ — „Ja, i samme Grad, som Jesus og hans Disciple var Calvinister“, lod Svaret, „Men lad os ikke strides om Læresætninger, lad os heller tale om, hvad vi hver især har oplevet i Samlivet med vor Gud. Jeg plejer, naar jeg blot hører et Mennekes udtale sig lidt personligt om de Ting, der hører Guds Rige til, straks at sige ham, om han er virkelig omvendt eller ikke.“ Da saa James W. Quilkin. Han forstod, at hans Hjerter var ikke ret for Herren, og han frøgtede for at røbe sig selv, hvis han talte mere.

Da stede det lidt efter, at en Dame blandt de tilstedeværende begyndte at udtale sig for Fru Colville om sit forhold til Herren, og W. Quilkin søgte, at saaledes som denne Dame skildrede sig selv, saaledes havde han det ogsaa. Fru Colville tav et Øjeblik, derpaa spændte hun stille paa Damens Tale: „Kære Veninde, De har aldrig lært Jesus at kende som Deres Frelser.“ — „Jeg sølte disse Ord, som jagte til mig.“ fortæller James W. Quilkin, „det var, som Jorden aabnede sig under mig, og Helvede gæbede mig i Møde. Saa snart som muligt forlod jeg Selskabet. I to Uger havde jeg hverken arbejdet Dag eller Nat, endelig forbarmede Jesus sig over mig og skændte mig Troen paa Syndernes Forladelse.“

Den unge Mand begyndte straks at holde Møder og vidne for andre. En af dem, han paa denne Maade kom i Berøring med, var en vis J. E. i a s Weneely. Han havde været meget ivrig til at holde Husandagt hjemme, gaa til ugentlige Bødemøder og søge Herrens Bredt ret hyppigt; men Hjerter havde dog ingen Fred, og først da han hørte sin Ven W. Quilkin tale om Syndernes Forladelse, forstod han, hvad der manglede ham, og besluttede ikke at hvile, før han havde fundet sin Frelser. En lang Tid søgte han forgæves, da itanbde han en Gang i en stille Time ved Jesu Ord (Joh. 6., 37.): „Den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste hen ud.“ Han sank ned paa Kna og bad: „Herrel! Jeg har holdt Husandagt hver Dag, jeg har gaaet flittigt til Bødemøder og til Naderbord, men jeg er ikke frelst endnu. Nu kommer jeg til dig selv, Herre du vil tage imod mig, og du kan ikke bryde dit Ord.“ Straks ved Mørket, og Guds Land tændte Troens Ønskt i hans Hjerter.

De to Venner begyndte itrods at holde Bøn sammen, to andre unge troende Mænd sluttede sig til dem, og de bad Aften efter Aften: „O, Gud, udgyd din Helligaand over dette Land og dets Beboere!“ Efterhaanden begyndte det at virke, flere og flere blev omvendte, og Bødemøderne voksede — Jordunden var jo bleven forberedt ved Fru Colvilles stille Virksomhed — og efterhaanden tog Bækkelsen rørende Part over hele det nordlige Irland. Det var Fru Colville, Herren brugte til at gøre Begyndelsen, men hun attraaede ikke selv nogen Ære for sit store Værk og fandt det ganske i sin Orden, at der paa den evangeliske Alliances Møde i Belfast (1859) stede ikke med et Ord nævntes hendes Anbel i Frelsesværket i Irland. Hun „søgte ikke Ære af Menneker“, hun trængte kun efter „den Ære, som er af den eneste Gud“.

Enhver Fejl i Adresse eller Reddelse paa Bladet betes venligst meddelt og snarest muligt.

Vidt mere om det reformerte iblandt os.

Vi skulle ligne den lutheriske Kirke, være som den i Lære og Praxis. Og da nærmere bestemt som den lutheriske Kirke i Danmark; thi „hvad angaar Guds Ords Fortyndelse og selve Læren, findes der for Tiden intet Land, der er mere evangelisk lutherisk“, siger vor ærede Redaktør af „Donterer“, Pastor Harald Jensen. — Jeg kom ved den Bemærkning til at tænke paa, hvad jeg i den norske Synodes Organ, „Kirketidende“, læste for en længere Tid tilbage (og d. n. Synode, i Parantes sagt, udgiver sig jo for at være agte renlærende lutherisk). Der blev det fremstillet, at den eneste rigtige lutheriske Kirke i Danmark fandtes kun indenfor Grønlands Grænser; at Grønnet gjorde Ret i at gaa ud af Folkekirken, da den førte eller taalte fast Lære; at Grundtvigianismen var slet ikke Lutherdom; og at den Andre Missions Lærdomme heller ikke vare rene nær alle sammen. Bemærket var der saaledes om W. H. B. s Lære, „at den Helligaand sidder i en Krog i det vantro Mennekes Hjerter og fryser“, at der var ingen Synodforordelse i Grønland, at der kun fandtes Gensidelse i Daaben og vist flere Punkter.

Se, naar man nu ser saadan paa disse forskellige Udtalelser, saa fortaar man da, at det er ikke alle, som ere enige med Pastor Jensen. Og mon alle i vort Samfund ere enige med ham? Mon han ikke tager Munden for fuld? Ja, men hvis man paastaar det, saa „konstatere man jo kun derved sin egen Uvidenhed.“ Men lad gaa, først: Hvorfor nævner Pastor J. ikke Grundtvigianerne, men kun de to Reininger? Hører de ikke til den lutheriske Kirke i Danmark og taales — ja værges om og forsvares lige saa fuldt som nogen af de andre? Sidder der ikke paa Danmarks første Bispestol en saare kær Mand, men dog Grundtvigianer? Og hvorledes ser det ud med Danmark som særlig lutherisk, naar man betragter Universitetets Lærer? Er de ikke offentlig erklærede for at lære i Strid med Lutherdommen? Ja bestylder endog ikke den ene af disse den anden for ikke at være lutherisk? Saa er det ligesom at Professorerne skulde „paa Kna for Bibelen“, altsaa ikke rigtig var det. Med andre Ord: Er ikke den elendige Biskopstrit ved Universitetet en voldsom „sdelagende Virkning“? Er ikke ogsaa Bih. Bed flere Gange blevet stemplet som „et vidt laze nu Dogmer og ikke seriøse Lære“? Ja selve den Andre Mission er som Reining bleven stemplet som ikke lutherisk, men „halvgrundtvigianisk.“ Det er mange Gange bleven sagt af Mænd i Danmark, at den Andre Mission haade importeret fra det reformerte England Ting, som vare ulutheriske, hvori de sporede „sdelagende reformerte Virkninger.“

Lad mig saa nu saa Lov at spørge: Ved Betragtningerne af den danske Folkekirkes Sammenføjninger og taalte Lærdomme, mon saa ikke Norge og Sverrig — da særlig Norge — er sultid saa lutherisk? Og mon vi ikke i den forenede Kirke ere sultid saa lutheriske som den danske Folkekirke? Saa nævner Pastor J. forskellige Ting saadan i det ydre — horefter at bømme vor Reformerted dog endnu kan „siddet i Klæderne.“ Men selv der burde vi visstelig have den borte; thi den kan jo let gaa i Legemet. Særlig vil jeg lige vor ærede Redaktør Tak, fordi han peger paa Samfundssølelsen, at den ytrer sig kun lidt iblandt os. Det ser jeg som det sværeste af det af ham paaanæet. At, mon det ikke er sandt, vi har mere Lykt til at skulle foreiggennem med Magt, end at lade Bøderklarligheden saa Lov at være den raadende. Jeg højer mit Hoved og siger: Gud forlad, men lad det blive bedre; du ene kan det. Men at det saa særlig skulde være en „reformert Virkning“, det har jeg svært ved at tro. Thi ser det da bedre ud i Danmark i Folkekirken? Betragte vi de religiøse Blade hjemme fra, om de i nogen Maade er Udsagnet for, hvad der rører sig — saa saa vi da ikke for godt et Indtryk, synes mig.

Saa er der nævnt den gudstjenestelige Ordning. Ja her staar vist meget tilbage at ønske. Men maatte vi ikke vente, at vort Fædreland med sine statskirkelige faste Ordninger her maatte være foran os? Er vi saadan uden videre sigte, at det er „reformert Virkning“, naar fattige Præster og Menigheder endnu ikke har faaet alt dette ydre Apparat i Orden. Men saa kan til Lyd for det, saa sandt det er agte lutherisk, og jeg vilde gerne søje til — bibelsk; thi hvad der ikke er bibelsk er heller ikke lutherisk. Og har det ikke vist sig i Kirkens Historie, at der, hvor de lagde Jaadan særlig Vægt paa de ydre Kirkeformer, der var det som oftest mindst Liv. Hvorledes var det til Ets. med Kirken i Apostolens Dage og i Martyrernes Dage? Haude de sint prydede Kirker? Haude de Messesaae og -bagle? Og har Ritualerne selv inden den luth. Kirke ikke stiftet mange, mange Gange? Ja, er det ikke en Kendsgerning, at i Danmark følger de ikke deres eget Ritual? L. Ets.: Udvielsen af Diøcelelen for Daaben, Bannstiftelsen, den private Absolution, og hvor er Kirketugten blivne af? Er vor Moderkirke lutherisk paa dette Punkt? Biskelig ille.

Men nu nok for denne Gang. Disse Linier har jeg skrevet, fordi ikke mindst jeg selv søler Trang til Oplysning ogsaa paa disse af Pastor J. berørte Punkter. Jeg ved, jeg er en af de „uvidende“ — mit første aandelige Gode har jeg faaet i Amerika og ikke i Danmark. Men slut nu ikke heraf, at jeg foroglet eller lerer mig ikke om Danmark eller dens Kirke. Den er min Kirke, og jeg talter Gud, at da jeg blev omvendt i Amerika, sultid jeg ikke i Skierternes Hænder. Jeg elsker den lutheriske Kirke fremfor nogen anden Afdeling af Guds Rige og paa Jorden; thi der fandt jeg Livet, der har jeg levet det, i den Tro venter jeg at dø — ja, jeg tror, at vor Kirkes Lære stemmer bedst med Guds Ord — ja, jeg bliver glædere for den Dag for Dag. — Men jeg tror ikke at den danske Stats- eller Folkekirke altid har været eller endnu er tro lutherisk; thi den taaler Vranglærdomme iblandt sig og den praktiserer ikke sin egen Lære.

I broderlig Værdighed. A. Rasmussen.

Vor Skole i Blair.

Jo vist bliver her skont nu. Bjerget bag Skolen er flyttet. En 5 a 6 Spand Heste med Mandskab arbejdede med den Uges Tid i den stigende Sol. Saa var der Kælderer under den ny Bygning, hvorfra en Del skulde være 13 Fod dyb for at give Plads til Dampkedelen for Varmepæperet. Hvor Dyr og Menneker svedte ved at hive opad! Og hvor de draf, saa Brønden gik tom. Nu kommer der en Brønderarver for at grave til dybere Røder. Blot der nu er Røder. Et Par travellers, som vare paa Jarten, sandsede her med Høstere og Børn, og deres mange maagre Heste tog et Tag med en halv Snæs Dage for at tjene lidt Respenge til videre Jart. Et næjsomt, sorgløst Folkfærd, med sønne Smaaabørn, som lever sig til deres Barneminder rundt om i den vide Verden. Unders, om de kan saa Samling paa dem, naar de blive Hore og gamle! „Barnemindet træffer langt“. Na, ja, naar det faar Lov til at fæstne sig.

Den ene traveler havde en Jøngraf. I de stille Aftener lod dens soage Toner, som om de kom langt ovre fra Bakkerne. Traveller-Børnene sit deres smaa, bare Ben vafede. Saa i Seng i de teltede Bøgne, hvor Synnen skal være ligesaa sød som og sunder, end i de bonede Sale. Næste Morgen var alt Liv igen.

Men i Dag til Morgen brød de op — tog af Sted, mens Støvet indhyllede dem, saa Smaaabørnene end Dnæne.

Her har en Del af Tiden været en Snæs Mænd i Arbejde. Men saa skrivede det ogsaa. Fredagen den 1. Sept. højtes Kransen over den ny Bygning. Formanden var netop kommen. Sigurd Anker tog et Fotografi af Huset og Arbejderne og Tilskuerne. Blandt Arbejderne er en Rejer, han bliver søgtens lidt mest paa Billedet. „Dan talet næsten ligesom et andet Menneke“, sagde R. i char d, da han en Dag spiste paa ham og blev rent forstærket for den sorte Mand med de hvide Tænder.

En af Dagene kommer furnæse Mændene og lægger Mør ind. Saa skal Skolen talfes og males og saa gøres ren. Stabe til at hænge Tøj i skal der sættes paa hvert Kammer. Ny Jernsenge skulle vi have købt og Skoleborde, og alt skulde være færdigt til Oktober. Jeg haaber, det gaar. Men Venge, mange Venge skal der til. Jeg haaber ogsaa dette gaar. Vort Folk maa have en rigtig Skole.

Elever? Jo, det ser godt ud. Men vi skulde have Skolen fuld baade for dens og vort Folks Skyld. Vi maa have mange unge, der allevegne og paa alle Omraader kan gribe Roret, naar vi ældre maa slippe det, og som muligvis kan styre langt bedre end vi. R. Anker.

Hjælpeforeningsagen.

Fra flere Sider er der kommen Forespørgsel om, hvad det blev til med „Den gensidige Hjælpeforening.“ Nogle har været ved at blive utaalmodige og spjættede, at de funde vente længere. Vi indrømmer, at det har taget Tid, mere Tid end vi ventede det skulde, men godt er det, at vi ikke forhasjede os, og godt er det, at Aarsmødet ikke bandt Hænderne paa os ved at beslutte eller antage Ting, som ikke kunde arbejde. Vi har haft Forslag til Love oversatte paa engelsk og tilligemed Applications sendte til The Insurance Commissioner i Madison, Wis., for at finde ud, om vor Plan var i Overensstemmelse med Landets Love. Svar dertil lod paa, at den Police, som man betaler paa, saa længe man lever (Life Policy) var i Orden, og den kunde vi udstede, naar vi vare mindst 500 til at begynde, hvilket er det Antal, vi selv ansaa for nødvendigt fra Begyndelsen af. Men den Police, som vi tænkte os udbetalt efter 20 Aar, det vil sige, Indskudspegne skulde kun betales for 20 Aar, men Summen først udbetales ved Medlemmets Død (20 year policy) den havde vi ikke som Forening Lov at udstede, det tillades kun Kompagnier, der indfattede en større Kapital, som Garanti, som t. Ets. Bankforetninger maa gøre.

Om Hjælpeforeningsagen saa skal blive til noget, vil komme an paa om de 500 indmelder sig med det samme. Til saa mange som ønske Sagens Fremme, lad mig sige: Kom nu hurtigt, Venner, og vær villige til at begynde paa en Gang. Om man stiller sig, som saa mangen over for andre Sager, og vil vente og se, hvad det bliver til, og horeledes det gaar, da gaar det slet ikke; thi om der mangler kun een i de 500, har vi ikke Lov at begynde.

Vi har ingen Tvivl om, at Sagen kan blive til Rytte og Velsignelse for vore efterløbte, og tror, at den skal tjene til at bevare mange af vore Landsmænd og Børn fra de antikristelige Foreninger, hvor tidligere mangen en gik ind og led Stibbrud paa Troen.

De, der indmelde sig, maa skrive detom til vor Sekretær, John Lange, 1649 Washington Av., Racine, Wis. Han vil tilsende Love og Applications hvilke skulde maa udfyldes og sendes tilbage med \$5.00 som Indskudspegne. Efter sidste Drev fra Sekt. Lange forstaaer jeg, at vi skal sende Indskudspengene til „The Insurance Commissioner“ i Madison, Wis., og de skal og beræres der indtil videre, som Garanti for at det ikke er et Vedræg, hvorved man prøver at lokke Penge fra Folk.

J. P. Raarup.

Sengetøj til Skolen.

Der har været spurgt om, hvormeget Sengetøj vi har Brug for, og hvor meget vi har. Vi har slet ikke noget her paa Skolen og har Brug for, til henvend 90 Senge. Fra mange Steder har vi faaet Bud om, at Kvinder ere i Færd med at lave noget; men der skal meget til, og som sagt, det behøver jo slet ikke at være nyt alt sammen. Noget har vi Brug for straks, da vi har en Del Arbejdsfolk, som det kniber med at saa Senge til. Men ellers er det jo tidssnok at sende det, saa vi kan have det til 1. Okt. Men vil Venner ikke lade os vide, hvor meget omtrent vi kan vente, for at vi kan have Mening om, hvor meget vi selv skal saa lavel. Det vil jo især blive synde Sengetæpper, som det kommer til at knibe med. R. Anker.

Fra Kirke og Skole.

Skolen i Blair. Det skrider nu godt med Skolebygningen her i Blair. Murene løfte sig allerede op over Bakkestranden — og endnu bedre er det, at der synes rigtig at være opkommen Forstaaelse for Skoleagen i vort Samfund. Der kommer mangen Køn Gave ind; vi kan bl. a. nævne en fra en ung Tjenestefige. Hun maa selv tjene sine Penge, men dog kunde hun sende \$50.00 til den nye Skolebygning. Den Gave bestaamer silt fert mangen. Det gaar fremdeles godt med Indmeldelsen af Elever. Hvis det nuværende Antal indmeldte passer ind under almindelig Maalestok, maa vi forberede os paa et særdeles betydeligt Antal i Vinterens Løb. Fredag d. 1. September blev Kransen hejst over den ny Bygning for Bisger. Ved Efteraarsmødet i Rebraffa nordlige Kreds, der som sidst meddelte afholdes i Mason,

Custer Co., Nebr. vil (foruden Joh. Nab. 2. 4) Emnet „Helliggørelse“ blive forhandlet ud fra 1. Tjef. 2. 3. Pastor G. B. Christensen indleder.

Pastor Dahlstrøm, Kenosha, Wis., har meddelt Menigheden, at han paa Grund af sit Helbred ønsker at nedlægge sit Embede fra 1ste Januar 1900. Saa et i den Anledning afholdt Menighedsmøde besluttedes det at kalde Pastor Borggaard, Sleepy Eye, Minn., fra Nytaar af.

R. J. U. M. i Chicago. Kræves det paa den Skandinaviske „Unge Mænds kristelige Forenings“ nye Bygning paa 315—317 West Erie St., Chicago, gaar jævnt fremad, og man haaber at blive færdig i Løbet af Høsten. Arkitekt Charles T. Hisslev har udbarbejdet Tegningen. Der vil blive en større Forsamlingshal med Galleri i anden Etage, og i første Etage vil der blive Bolig for Bestyreren samt Læse- og Komiteeværelser. Ejendommens Værdi i fuld Stand vil blive over \$10,000.

Profesor Østedal fra Augsburg Seminarium er nylig hjemkommen fra sin Rejsetur i Europa.

Portland Menighed, Me., under den forenede norske lutheriske Kirke er i Færd med at reparere sin Kirke og bygge Krypt under den. Menigheden skal snart fejre sit 25aarige Jubilæum og samtidig have et større Samtalemdø.

I „Dannevirke“ for 30. Aug. talter Pastor H. C. Strandbæk for \$57, som han gennem Pastor Th. Knudsen har modtaget fra „Præster og enkelte Vægfolk“ i den danske Kirke. Pengene skal han bruge til at købe Bøger for.

Den amerikanske Søndagskolesunion har netop udgivet en Beretning om sit Arbejde i de 75 Aar, den har eksisteret. Den har ialt organiseret 100,928 Søndagskoler med 578,680 Lærere og 4,070,346 Elever. Den har desuden underholdt mere eller mindre 224,844 Søndagskoler, har uddelt Literatur til trængende Søndagskoler, Høren og Flaaden, Bængker og Reformerskoler for over \$9,000,000. I de sidste 8 Aar er 1,108 Menigheder dannet af Elever fra Søndagskoler, som Unionen har organiseret.

Krøgh-Tønning søger Afsted. Den bedendte norske Dogmatiker, Sognepræst Dr. Krøgh-Tønning i Gamle Åkers Menighed har indgivet Afstedbegæring. Grunden hertil nævnes ikke. Mulig staar det i Forbindelse med Krøgh-Tønnings dogmatiserende Standpunkt, der er mere katolisierende end nogen anden bekendt lutherisk Theologs.

Det amerikanske Bibelselskabs Aarsberetning viser en Indtægt af \$370,000. Deraf indkom \$33,800 ved Salg af Bøger, \$27,000 vare Menster, 14,800 fra Bibelskabet, \$176,600 ved testamentariske Gaver og \$100,200 ved andre Gaver.

Brødrene i Menigheden (Herrnhutterne) der egentlig skylder en Reformation for Reformationen sin Tilværelse, har paa sin sidste Generalsynode besluttet at søge sig nye Veje ind over deres Søsters Hjemlande Bøfner og Måren. Rannlig vil de søge at saa Tag i den anti-romerske Bevoergelse, som nu foregaar, navnlig af politiske Grunde, i de Egne. Kunde Herrnhutterne bibringe denne Bevægelse nogen religiøs Vængsel, vilde uden Tvivl meget være vundet for en fremtidig evangelisk Kirke i de østerrigske Rigslande.

Korrespondancer

Mad, Wis.

Mrs. Charlotte Smed, sødt Kappel, Hustru af Chr. J. Smed, forhenværende Kobmand i Thy, der blev født d. 1. Feb. 1846, er død i Milltown, Wis., d. 26. Aug. efter længere Tids Svagbed. Med et gubhengivent Sind saa hun sin Død i Møde, og i Troen paa sine Synders Forladelse ved Jesu Kristi Blod sov hun ind.

Miss Clara Scholm skal i det kommende Skoleaar undervise i Skolen ved „Big Butternut“. Skolen, der ligger to Mil fra hendes Hjem, skal begynde den 4. Sept. Miss Scholm har i Løbet af Efteraaret besøgt The Teachers Institute i St. Croix Falls, Wis. hvor hun bestod Eksamen, men de særlige Kundskaber, som kræves til denne